

[Maigaard.]

det om store opgaver. Men det er naturligt, at der også er betæneligheder ved en sådan ordning, og jeg skal gerne medgive, at der er betæneligheder ved at indføre en 3-leddet ordning dels på grund af overskueligheden i det, dels fordi vi så vil få tre kommunale skatteformer, og dels fordi vi måske laver en ordning, som har indbygget kompetencestrid i sig, idet man kunne frygte, at det vil være svært for organer oppe i toppen at trænge gennem de andre lag ned til bunden. Men, never mind, ordningen med hovedstadsrådet lever i hvert fald op til de tre hovedsynspunkter, som jeg vil lade mig lede af.

Den anden løsningsmulighed består i, at man laver et hovedstadsamt med en anden opgavefordeling mellem amt og kommuner end den, vi kender i dag. Vi har i udvalget i sidste samling fået et betagende bilag fra ministeren, hvori han opregnede for os, hvilke opgaver amter normalt har. Det er et bilag, der er dateret den 15. september 1972, det havde dengang nr. 30, og det hedder „Revideret fortegnelse over amtskommunernes opgaver som udførende, godkendende og tilsynsførende myndighed“. Når man har læst denne liste — 25 sider lang — over amtsopgaverne igennem, må man vistnok sige, at vi ikke har taget konsekvensen af kommunalreformen, men fortsat har en lang, lang række opgaver liggende i amterne, som var rimelige, dengang amterne førte tilsyn med de små sogne, men som nok ikke er rimelige i dag.

Derfor vil jeg sige, at hvis man forestiller sig et storamt med 1,8 mill. mennesker, hvor man har en samlet administration for alle disse små snurrepiberier og sære ting, så tror jeg nok, at man drukner planlægningen i de små opgaver; derfor kan jeg ikke tiltræde, at man laver en 2-leddet ordning, hvor fristende det end kunne være, så længe amtsbegrebet er defineret, som det f. eks. er gjort i det omtalte bilag. Men hvis man ville begynde at se på fordelingen af opgaver mellem amter og kommuner, hvis man ville

begynde at lette amterne for en række af deres små sager, så ville det være en god indgang til at overveje at lave en 2-leddet ordning.

Må jeg i øvrigt komme med det hjertesuk, at det jo er sparetider for tiden, og vi oplever vel alle sammen, at når vi konkret skal tage fat på besparelser, så reagerer de mennesker meget stærkt, som den pågældende besparelse direkte vedrører. Jeg kan på denne baggrund ikke forstå, at regeringen ikke netop gør denne opgavefordeling mellem amter og kommuner til en hovedbestræbelse på spareområdet, for her ville man kunne spare penge, og samtidig ville folk føle sig lettede over, at man indførte en forenklet og mere rationel arbejdsgang. Jeg vil foreslå regeringen i dens sparebestræbelser at kigge på dette dokument. Det slår ikke igennem i statsbudgettet i første omgang, men det ville givetvis medføre, at ressourcerne blev anvendt mere fornuftigt og mere hensigtsmæssigt.

Så et par ord om trafikordningen, som nu er blevet så aktuel, og som måske har været aktuel i det lille halve år, trafikministeren har puslet med sine planer. Om disse planer og puslerierne med dem vil jeg sige, at helt uanset den stræben, den ideelle stræben, som utvivlsomt har båret trafikministeren — jeg er ikke i tvivl om, at han har ment, han skuede det himmelske lys — så mener jeg, at hans fremgangsmåde er angribelig og har skadet muligheden for at få lavet samlede løsninger i hovedstadsområdet. For det første fordi folketinget er kommet sent, urimeligt sent med ind i overvejelserne. Det er først inden for de sidste 14 dage, tror jeg, at folketingets trafikudvalg overhovedet har fået en orientering. Og for det andet fordi man har et tydeligt indtryk af, at det her mere drejede sig om et trafikministerielt pirattogt end et gennemtænkt led i en samlet hovedstadsordning. Derfor mener jeg, at ministerens fremgangsmåde ikke må stå ukritiseret, den er angribelig, og den har ikke gavnet sagen.

Om trafikken vil jeg sige to ting. I en